

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Пазарджик, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на четИ.десети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Венцислав Ст. Маратилев

Членове: Димитър П. Бозаджиев
ИВАНИНА ИГН. ИВАНОВА

при участието на секретаря Ана Здр. Ненчева
като разгледа докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20245200500034 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК.

С Решение №339/19.10.2023г., постановено по гр.д.№1001/2022г. по описа на РС- Велинград е прието за установено по предявления от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК 130460283, със селище и адрес на управление: гр.София, ж.к.,„Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда №6, представлявано от Д.К.К. и М.С., против Ж. А. Я., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Велинград, ул.,„Поп Богомил“ №16, установителен иск с правно основание чл.422 ГПК вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, че ответникът дължи на ищцовото дружество сума от 230,52лв., представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, по Договор за мобилни услуги по заявка №621607952 от 18.05.2019г., за мобилен номер 359896155254, за които са издадени фактури №7304790350/20.05.2020г. и №7305989159/20.06.2020г., за периода от 20.04.2020г. до 19.06.2020г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл.410 ГПК- 21.07.2022г. до окончателното плащане на сумата, като е отхвърлен иска за разликата над установения размер от 230,52лв. до пълния претендиран от 398,17лв.

Отхвърлени са предявените от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК 130460283, със селище и адрес на управление: гр.София, ж.к.,„Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда №6, представлявано от Д.К.К. и М.С., против Ж. А. Я., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Велинград, ул.,„Поп Богомил“ №16, искове с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.92 ЗЗД, с които се иска да бъде прието за установено по отношение на ответника, че последният дължи на ищцовото дружество сумата от 263,98лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, от които: 102,12лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 21.10.2019г. за мобилен номер 359892035429, сумата от 63,46лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 18.05.2019г. за мобилен номер 359896155254 и сумата от 98,40лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 21.10.2019г. за мобилен номер 359897283115, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК №357 от 22.07.2022г., по гр.д. №661, по описа на РС- Велинград за 2022г.

Отхвърлен е предявения от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК 130460283, със селище и адрес на управление: гр.София, ж.к.,„Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда №6, представлявано от Д.К.К. и М.С., против Ж. А. Я., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Велинград, ул.,„Поп Богомил“ №16, иск с правно основание чл.347, ал.2 ТЗ вр. чл.92 ЗЗД, с който се иска да бъде прието за установено по отношение на ответника, че последният дължи на ищцовото дружество сумата от 80,85лв., представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от дата 21.10.2019г. за мобилно устройство NOKIA модел 1 Plus Dual Red, представляваща 14 бр. незаплатени лизингови вноски, дължими за периода от месец 08/2020г. до месец 09/2021г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл.410 ГПК- 21.07.2022г. до окончателното плащане на сумата, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК №357 от 22.07.2022г., по гр.д.№661, по описа на РС- Велинград за 2022г.

Присъдени са разноски.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от страна на „Йеттел

България“ ЕАД. В същата изрично е посочено, че решението се обжалва, в частта, с която е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл.415, ал.1 ГПК, вр. с чл.92 ЗЗД, досежно сумата в размер на 263,98лв.- представляваща договорна неустойка за предсрочно прекратяване на договорни абонаменти.

Счита се, че обжалваното решение е неправилно, постановено в противоречие както с материалния, така и с процесуален закон, като се моли същото да бъде отменено и предявеният иск уважен.

Сочи се, че основният отхвърлителен мотив на първоинстанционния съд бил, че не е доказано сключеният между страните договор да е бил прекратен предсрочно- развален по смисъла на чл.87 ЗЗД, преди изтичане на уговорения срок, поради което не е дължима и претендираната неустойка. Съдът приел, че изложеното по делото, както и представените доказателства не са достатъчни, за да се приеме доказано едностранното прекратяване.

Визира се, че според приетото от съда, съгласно чл.19б и чл.75 от ОУ на Оператора, едностранното прекратяване не настъпва автоматично поради забава на потребителя, а само дава право на оператора да прекрати договора като прецени коя от трите възможности да приложи. Поради това представените по делото уведомително писмо и удостоверение не са счетени от съда за достатъчни доказателства, че ответника е уведомен за прекратяването на договорите. До този извод съдът стигнал, като приел, че в договорите липсва клауза за т.нар. „фингирано връчване“, в която опитът за връчване да е приравнен на фактическо връчване на адреса, поради което няма основание за извод, че доставянето на уведомителното писмо е достатъчно, за да се приеме, че връчването е осъществено. Приел е още, че нито в индивидуалния договор, сключен между страните, нито в Общите условия е предвидено по какъв начин се осъществява едностранното прекратяване на договора, при наличие на предпоставките за това.

Изражава се несъгласие с тези изводи, тъй като било установено в първоинстанционното производство, че страните са се намирали в облигационни отношение по повод сключените между тях договори за мобилни услуги. Установено било още, че абонатът е в неизпълнение на договорните си задължения, което е ангажирало договорната му отговорност и е дало право на оператора да начисли неустойка.

Твърди се, че според приложимите Общи условия и по-конкретно в т.19б, б.,в“ било предвидено, че доставчикът има право едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, в случай че потребителят не е платил дължими суми след изтичането на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съответно по Общите условия. Неустоечните клаузи от договорите уреждали последиците от настъпилото разваляне, а клаузата на т.19б, б.,в“ от приложимите Общи условия само прогласява потестативното право на кредитора да развали договора, но не урежда ред за упражняването му, различен от предвидения в общото правило на чл.87, ал.1 от ЗЗД. До този извод достигнал и първоинстанционният съд.

Счита се обаче, че от представеното уведомително писмо и удостоверение може да се направи извод за достигнало до ответника намерение за прекратяване на договорите.

Визира се, че съгласно разпоредбата на чл.87, ал.1 ЗЗД, когато длъжникът по един двустранен договор не изпълни задължението си поради причина, за която той отговаря, кредиторът може да развали договора, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането на срока ще счита договора за развален, като предупреждението трябва да се направи писмено, когато договорът е сключен в писмена форма. Така посочената разпоредба предвижда, че за да породи правно действие, волеизявлението на кредитора за разваляне на един писмен договор следва да бъде обективизирано в писмена форма- за действителност, а не за доказване, и да достигне до своя адресат- длъжника.

Сочи се, че съгласно чл.31а от ОУ на ищеца: „Теленор се задължава предварително и по подходящ начин (чрез кратко текстово съобщение- SMS, писмо с обратна разписка записващ се телефонен разговор, писмо по електронната поща на посочен от абоната електронен адрес за контакти, чрез писмо, доставено с куриер и др.) да информира абоната, че ще предприеме действия по извънсъдебно събиране на негови неплатени парични задължения, включително и когато за целта ще се ползват услугите на трети лица (кредитни бюра, агенции за събиране на вземания и други)“.

В изпълнение на разпоредбата на чл.31а от ОУ на оператора, абоната е уведомен предварително и по подходящ начин, а именно чрез писмо, доставено с куриер- видно от удостоверението за връчване е избран „Тип- Топ

куриер“ АД, чрез който да се осъществи връчването на последната покана за доброволно изпълнение.

Твърди се, че ищецът е бил положил дължимата грижа да сведе до знанието на ответника писменото предупреждение по чл.87, ал.1 ЗЗД. Посредством поканата за доброволно изпълнение на длъжника е даден подходящ 10-дневен срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането на срока ще счита договора за развален, като предупреждението е направено писмено, тъй като договорът е сключен в писмена форма.

Предвид на това се приема от страна на жалбоподателят, че решението е постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила.

Искането е да се отмени Решение №339/19.10.2023г. постановено по гр.д.№20225210101001, 1 с-в по описа на РС- Велинград, в частта, в която е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл.422 ГПК, вр. с чл.415, ал.1 ГПК, вр. с чл.92 ЗЗД, досежно сумата в размер на 743,00лв., като вместо това се постанови Решение, с което се признае за установено по отношение на Ж. А. Я., ЕГН *****, че към него съществува изискуемо вземане на ищеца „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК 130460283 и за сумата в размер на 263,98лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент.

В съдебно заседание, жалбоподателят „Йеттел България“ ЕАД, редовно призован, законен представител не се явява. Не се явява и процесуалния му представител- адв.Г.. От страна на последния е постъпило писмено становище в което се изразяват съображения в насока отмяна на обжалваното решение в обжалваната му част. Моли се за присъждане на разноски по делото.

Ответникът Ж. Я., не се явява. За същата се явява особения му представител адв.И. В. М.-Г.. От страна на последната се оспорва подадената въззивна жалба, като се поддържа подадения от нея писмен отговор. Моли се за потвърждаване на решението на първоинстанционния съд.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено следното:

Производството пред РС- Велинград е образувано по искова молба, депозирана от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК 130460283, със селище и адрес на управление: гр. София, ж.к.,„Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда №6, представлявано от Д.К.К. и

М.С., против Ж. А. Я., с ЕГН:*****, с постоянен адрес: гр. Велинград, ул. „Поп Богомил“ №16, с която са предявени установителен иск с правно основание чл.422 ГПК, вр. с чл.342 ТЗ, вр. с чл.92 от ЗЗД, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, с който се иска да бъде установено по отношение на ответника, че последният дължи на ищцовото дружество сумата в размер на 743лв., от които: сумата от 398,17лв., представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, за които са издадени фактури №7304790350/20.05.2020г. и №7305989159/20.06.2020г., за периода от 20.04.2020г. до 19.06.2020г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл.410 от ГПК- 21.07.2022г. до окончателното плащане на сумата, сумата от 80,85лв., представляваща незаплатени лизингови вноски по Договор за лизинг от дата 21.10.2019г. за мобилно устройство NOKIA модел 1 Plus Dual Red, представляваща 14 бр. незаплатени лизингови вноски, дължими за периода от месец 08/2020г. до месец 09/2021г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по реда на чл.410 от ГПК- 21.07.2022г. до окончателното плащане на сумата, сумата от 263,98лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, от които: 102,12лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 21.10.2019г. за мобилен номер 359892035429, сумата от 63,46лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 18.05.2019г. за мобилен номер 359896155254 и сумата от 98,40лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 21.10.2019г. за мобилен номер 359897283115, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК №357 от 22.07.2022г., по гр.д. № 661, по описа на Районен съд Велинград за 2022 г.

Твърди се от страна на ищцовото дружество, че е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение, въз основа на което била издадена заповед за изпълнение от №357 от 22.07.2022г., по гр.д. №661, по описа на РС-Велинград за 2022г., като на основание чл.415, вр. чл.47, ал. 5 ГПК му били дадени указания за предявяване на настоящия установителен иск, поради което е налице правен интерес.

Сочи че, между страните бил сключен Договор за мобилни услуги от дата 18.05.2019г. за ползване на мобилен номер 359896155254 и е закупено мобилно устройство марка ALCATEL модел 20.03 Blue на преференциална

цена, платена на каса, в брой. Стандартната цена на мобилното устройство (в брой, без абонамент) е 69,90лв., а общата цена в брой с избраната от абоната програма Тотал е 17,99лв. и следователно отстъпката, която ответникът е получил възлиза на сума в размер на 51,91лв.

Твърди се, че е бил сключен и Договор за мобилни услуги от дата 21.10.2019г., за ползване на мобилен номер 359892035429, с избран абонаментен план Тотал+ и уговорен срок на действие за 24 месеца до 21.10.2021г., като абонатът е сключил и Договор за лизинг от същата дата 21.10.2019г., по силата на който му е предоставено за ползване мобилно устройство NOKIA 1 Plus Dual Red, за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 5,39лв., съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор, както и с правото на абоната след изтичане на 23- месечния срок на договора срещу заплащане на допълнителна сума от 5,39лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещ /чл.1, ал.2 от договора за лизинг/.

Сочи се, че стандартната цена на мобилното устройство (в брой, без абонамент) е 329,90лв., а общата лизингова цена с избраната от абоната програма Тотал+ е 239,90лв. и следователно отстъпката, която ответникът е получил възлиза на сума в размер на 90,54лв. /т.7 от Договора за мобилни услуги/.

Твърди се, че е сключен Договор за мобилни услуги от дата 21.10.2019г., за ползване на мобилен номер 359897283115, с избран абонаментен план Тотал+, с уговорен срок на действие за 24 месеца до 21.10.2021г., въз основа на който на ответника са предоставяни мобилни услуги, като потреблението е фактурирано под клиентския номер на абоната №006363496.

Визира се, че за потребените от ответника услуги, за периода 20.04.2020г. до дата 19.07.2020г. са издадени фактури, както следва: 1.фактура №7304790350/20.05.2020г. за отчетния период на потребление от 20.04.2020г.- 19.05.2020г., с дължима стойност за плащане в размер на 329,48лв., платима в срок 04.06.2020г.; 2.фактура №7305989159/20.06.2020г. за отчетния период на потребление от 20.05.2020г.- 19.06.2020г., с дължима стойност за плащане в размер на 68,69лв., платима в срок 05.07.2020г.

Твърди се, че ответникът е потребил и не е заплатил мобилни услуги на

обща стойност 398,17лв., заради което е ангажирана договорната му отговорност по т.11 от процесните договори, като на основание чл.75, вр. с чл.196в) от ОУ на мобилния оператор Теленор е прекратил едностранно индивидуалните договори с него и е издал крайна фактура №7308702133/20.08.2020г.

Сочи се, че неизпълнението на ответника е обусловило правото на мобилния оператор да ангажира договорната му отговорност на основание т.11 от договорите, като начисли в крайната издадена фактура неустойка за предсрочно прекратяване, поради което е начислена неустойката в общ размер на 263,98лв., от които сумата от 102,12лв. по договорен абонамент от дата 21.10.2019г., за мобилен номер 359892035429, сумата от 63,46лв. по договорен абонамент от дата 18.05.2019г., за мобилен номер 359896155254 и сумата от 98,40лв. по договорен абонамент от дата 21.10.2019г., за мобилен номер 359897283115г.

Искането е да се уважат предявените искове. Претендират се разноси.

В срокът по чл.131 от ГПК не е постъпил писмен отговор от страна на ответникът Ж. А. Я.. В този срок от него е постъпила писмена молба за назначаване на служебен защитник, която е уважена, като му е назначен такъв. От страна на последния в първото проведено съдебно заседание пред районния съд е изразено становище, че исковете са допустими, но разгледани по същество неоснователни. Оспорва ги по основание и в размер описаните в исковата молба искове.

Сочи се, че ответникът е незрящ и се предвижда с чужда помощ.

Твърди се, че не е подписвал процесните договори.

Визира, че липсва яснота как е сформиран размера на претендираните суми за неизплатени месечни такси по посочените в исковата молба договори.

Твърди, че приложените към исковата молба фактури не отговарят по размер на посочените в исковата молба задължения. Оспорва се претендираната неустойка за предсрочна прекратяване на договорите, поради липса на направено по надлежния ред волеизявление от ищцовото дружество.

Пазарджишкият окръжен съд от фактическа страна прие за установено следното:

Видно от материалите по ч.гр.д.№661/2022г. по описа на РС- Велинград,

по реда на чл.410 и сл. от ГПК, във връзка с подадено заявление от страна на „Теленор България“ ЕАД е издадена заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответника Ж. А. Я., за сумата общо от 743лв., от която 398,17лв., представляваща дължими и неизплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, за които са издадени фактури 7304790350/20.05.2020г., 7305989159/20.06.2020г. за периода от 20.04.2020г. до 19.06.2020г.; 80,85лв.- неизплатени лизингови вноски по договор за лизинг от дата 21.10.2019г.; 263,98лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, от които: 102,12лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 21.10.2019г. за мобилен номер 359892035429; 63,46лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 18.05.2019г. за мобилен номер 359897283115; 98,40лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент от дата 21.10.2019г. за мобилен номер 359897283115; законна лихва върху общата дължима сума, считано то датата на подаване на заявлението в съда 22.07.2022г. до окончателното изплащане на дължимата сума, както и разноски по делото в размер на 25лв.- за държавна такса и 180лв.- адвокатски хонорар.

Заповедта е връчена на длъжника, като във връзка с дадено възражение по чл.414а от ГПК при изпълнение в срока на доброволно изпълнение с вх. №4764/14.09.2022г. с Разпореждане №1673/15.09.2022г. са дадени указания на ищеца да предяви иск за установяване на вземанията си по заповедта, което е и реализирано в настоящия случай.

Видно от Договор за мобилни услуги от дата 18.05.2019г. за ползване на мобилен номер 359896155254 е избран абонаментен план Тотал+ 17,99лв. и уговорен първоначален срок на действие 24 месеца, до 18.05.2021г. Абонатът се е възползвал от предоставената му възможност и е закупил мобилно устройство марка ALCATEL модел 20.03 Blue на преференциална цена, платна на каса, в брой. Стандартната цена на мобилното устройство (в брой, без абонамент) е 69,90лв., а общата цена в брой с избраната от абоната програма Тотал е 17,99лв., Отстъпката, която ответникът е получил възлиза на сума в размер на 51,91лв. Към него е приложена Декларация- съгласие от 18.05.2019г. и приложение- ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от дата: 18.05.2019г.

Видно от Договор за мобилни услуги от дата 21.10.2019г. за ползване на мобилен номер 359892035429 е избран абонаментен план Тотал+ и уговорен срок на действие за 24 месеца, до 21.10.2021г. Абонатът сключил и Договор за лизинг от същата дата 21.10.2019г., по силата на който му е предоставено за ползване мобилно устройство NOKIA 1 Plus Dual Red, за период от 23 месеца срещу заплащане на месечна лизингова вноска в размер на 5,39лв., съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор, както и с правото на абоната след изтичане на 23-месечния срок на договора срещу заплащане на допълнителна сума от 5,39лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещ /чл.1, ал.2 от договора за лизинг/. Стандартната цена на мобилното устройство (в брой, без абонамент) е 329,90лв.. а общата лизингова цена с избраната от абоната програма Тотал+ е 239,90лв. Отстъпката, която ответникът е получил възлиза на сума в размер на 90,54лв. Към договорите е приложена и подписана Декларация- съгласие от 21.10.2019г., ведно с приложение- ценова листа и абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от дата 28.10.2019г.

Видно от Договор за мобилни услуги от дата 21.10.2019г. за ползване на мобилен номер 359897283115 е избран абонаментен план Тотал+ с неограничени национални минути и изходящ роуминг в зона ЕС, с уговорен срок на действие за 24 месеца, до 21.10.2021г.

Въз основа на посочения договор ответникът е ползвал предоставяните от Дружеството мобилни услуги, като потреблението е фактурирано под клиентския номер на абоната №006363496.

За потребените от абоната- ответник услуги за периода 20.04.2020г. до дата 19.07.2020г. се установява, че от Теленор са издадени:

-Фактура №7304790350/20.05.2020г. за отчетния период на потребление от 20.04.2020г.- 19.05.2020г. с дължима стойност за плащане в размер на 329,48лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги. Плащане се дължало до 04.06.2020г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

-Фактура №7305989159/20.06.2020г. за отчетния период на потребление от 20.05.2020г.- 19.06.2020г. с дължима стойност за плащане в размер на 68,69лв. за месечни абонаментни такси за потребените от абоната по договора услуги. Задължението по нея следвало да бъде платено в срок до 05.07.2020г.

-Фактура №7308702133/20.08.2020г. за сумата от 743лв., представляваща обща сума за плащане на неустойки за предсрочно прекратяване на договори за услуги, вноска за лизинг, задължения за предходен период с ДДС.

По делото са приложени Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите електронни съобщителни услуги-

Видно от заключението на съдебно- графологична експертиза се установява, че подписите за потребител в Договор за мобилни услуги по заявка №621607952 от 18.05.2019г. и приложенията към него са положени от Ж. А. Я.; подписите за потребител на стр.3 и на стр.4 в раздел „За по- добри продукти, услуги и мрежа“ в Договор за мобилни услуги по заявка №622365439 от 21.10.2019г. са положени от Ж. А. Я., останалите подписи в този договор са положени от друго лице; Подписите за потребител в Договора за мобилни услуги по заявка № 622365581 от 21.10.2019г. не са положени от Ж. А. Я.; подписите за потребител в Договора за лизинг от 21.10.2019г., както и в Декларация- съгласие от същата дата не са положени от Ж. А. Я. и ръкописно изписаните имена на потребителя на стр.3 в Договор за мобилни услуги по заявка № 622365439 от 21.10.2019г. и на стр.3 в Договор за мобилни услуги по заявка № 622365581 от 21.10.2019г. и в Договора за лизинг от 21.10.2019г. и Декларация- съгласие от 21.10.2019г. не са положени от Ж. А. Я..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е редовна и допустима- отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срок, от процесуално легитимиран субект, срещу подлежащ на обжалване акт.

При извършване на въззивен контрол за законосъобразност и правилност на първоинстанционното съдебно решение, в рамките поставени от въззивната жалба, съдът след преценка на събраните от първата инстанция доказателства намира, че решението в неговата обжалвана част е правилно и законосъобразно. По същество, подадената жалба се явява неоснователна.

В тази насока настоящата инстанция съобразявайки се с предмета на въззивното производство, чийто рамки са очертани от въззивната жалба отчита следното:

В обжалваното решение първоинстанционният съд основавайки се на заключението на съдебно- графологична експертиза, е приел, че подписите за потребител в Договор за мобилни услуги по заявка №621607952 от 18.05.2019г. и приложенията към него са положени от Ж. А. Я.; подписите за потребител на стр.3 и на стр.4 в раздел „За по-добри продукти, услуги и мрежа“ в Договор за мобилни услуги по заявка №622365439 от 21.10.2019г. са положени от Ж. А. Я., останалите подписи в този договор са положени от друго лице; подписите за потребител в Договора за мобилни услуги по заявка №622365581 от 21.10.2019г. не са положени от Ж. А. Я.; подписите за потребител в Договора за лизинг от 21.10.2019г., както и в Декларация- съгласие от същата дата не са положени от Ж. А. Я. и ръкописно изписаните имена на потребителя на стр.3 в Договор за мобилни услуги по заявка №622365439 от 21.10.2019г. и на стр.3 в Договор за мобилни услуги по заявка №622365581 от 21.10.2019г. и в Договора за лизинг от 21.10.2019г. и Декларация- съгласия от 21.10.2019г. не са положени от Ж. А. Я..

Поради това и съдът е приел, че Договор за мобилни услуги от 21.10.2019г. за мобилен номер 359892035429 и Договора за мобилни услуги за ползване на мобилен номер 359897283115, както и Договора за лизинг от 21.10.2019г., не носят подпис на ответника. Затова е приел, че между страните няма валидни облигационни отношения въз основа на тези договори.

Излагайки тези мотиви и съобразявайки представените по делото доказателства съдът е приел, че е налице неизпълнение по Договор за мобилни услуги по заявка №621607952 от 18.05.2019г. и приложенията към него, които според експерта са подписани от ответника. Съобразявайки представените фактури е приел, че задълженията по този договор за мобилен номер 359896155254 са в общ размер на 230,52лв., от които сумата от 214,77лв., за месечни абонаментни такси и за потребление на мобилни услуги, за периода от 20.04.2020г. до 19.05.2020г., а сумата от 15,75лв., за месечни абонаментни такси и за потребление на мобилни услуги, за периода от 20.05.2020г. до 19.06.2020г. В такъв размер е уважена претенцията, а по изложените съображения е отхвърлена в останалата част.

В тази част следва се посочи, че решението не е обжалвано и е влязло в сила, тоест прието е със сила на пресъдено нещо в спора между страните, че единствения договор, пораждащ задължения за ответника е този от

18.05.2019г.

Съдът няма основания и възможност да пререшава този въпрос, съобразявайки пределите на въззивната проверка.

Следва да се посочи, че претенцията за присъждане на неустойка по този договор е в размер на 63,46лв. Предвид на което и на практика, само по отношение на тази претенция в такъв размер въззивната инстанция има основания да обсъжда основателността ѝ, с оглед изложените доводи, касаещи наличие на основания за възникване на задължението за плащане, с оглед наличие или не на предсрочно прекратяване на договора.

В останалата част по отношение на другите два договора, само въз основа на изложеното, прието с влязло в сила решение, а именно, че ответникът не е задължен по тях, претенциите за неустойка се явяват неоснователни, съответно решението на първоинстанционния съд правилно.

За да се произнесе по дължимостта на сумата 63,46лв. неустойка за предсрочното прекратяване на договора от 18.05.2019г., въззивният съд съобрази следното от правна страна:

Договорът е влязъл в сила на 18.05.2019г. и срока му е две години.

Твърдението на ищеца е, че същият е прекратен предсрочно, поради неплащане от ответника и съответно се дължи неустойка.

Първоинстанционният съд в случая е приел, че не е доказано от страна на ищцовото дружество отправяне на волеизявление за разваляне на процесните договори, нито са ангажирани доказателства за достигане до ответника на такова, каквото е необходимо съгласно разпоредбата на чл.87, ал.1 от ЗЗД щом договорът е сключен в писмена форма. Неспазването на това изискване опорочава твърдяното от ищеца разваляне на договора по вина на абоната, което би имало за последица задължение за заплащане на неустойка.

Настоящата инстанция няма основание да не приеме изцяло тези изводи, като не счита, че следва да ги преповтаря.

Съгласно чл.27 от Общите условия представени от страна на ищеца, плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ. При неспазване на срока потребителят дължи неустойка за забава в размер на законната лихва за всеки ден закъснение.

Действително, както се установи по делото, ответникът не е бил изправна страна по договора, като не е заплащал дължимите суми за предоставените услуги. В този случай, съгласно чл.75 във връзка с чл.19б, т.“в“ от Общите условия „Теленор България“ ЕАД има право да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя. Същественият момент в този казус е, че за да се приеме обаче, че са прекратени процесните договори, както е и прието от първата инстанция, е че по делото не са представени каквито и да е доказателства касаещи изявлението на ищеца за прекратяване на договорите и което да е достигнало до ответника. При така установеното няма основание да се приеме, че искът за заплащане на неустойки се явява основателен. В този аспект, няма основания да се приемат възраженията изложени във въззивната жалба.

За пълнота следва да се посочи, че съгласно чл.31а от Общите условия на „Теленор България“ ЕАД, последния има задължение да уведоми абоната при наличие на неплатени месечни задължения, което на практика не е реализирано.

Предвид на гореизложеното, настоящата инстанция приема, че решението, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено в неговата обжалвана част касаеща неустойката, а подадената въззивна жалба се остави без уважение, като неоснователна.

Настоящата инстанция при направената служебна проверка констатира, че с определение първоинстанционния съд от 23.03.2023г. на ответника е предоставена правна помощ на основание чл.95 от ГПК под формата на процесуално представителство. Назначен е адвокат И. М.-Г., като негов процесуален представител. С постановеното решение, на основание чл.78, ал.7 от ГПК ищцовото дружество е осъдено за заплати сумата от 275,90лв. в полза на Национално бюро за правна помощ, съразмерно с отхвърлената част от иска. Тези данни дават основание да приеме, че постановеното от районния съд решение в тази му част въпреки, че не е обжалвана да счете, че е недопустимо, което е и основание за неговото обезсилване. Основанието за този извод въззивния съд основава, че при предоставена правна помощ възнаграждението се определя от Национално бюро за правна помощ, след представен доклад от адвоката, а не се определя от съда и съответно да се възлага в тежест на страна по делото, както е реализирано в конкретния казус.

Предвид на тези си изводи за дължимост на тези разноси, съдът не намира, че следва да присъжда разноси в полза на въззивника.

Поради изложеното, Пазарджишкия окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №339/19.10.2023г., постановено по гр.д. №42/2021г. по описа на РС- Велинград, в неговата **обжалвана част**.

ОБЕЗСИЛВА Решение №339/19.10.2023г., постановено по гр.д. №42/2021г. по описа на РС- Велинград, **в частта му** с която, на основание чл.78, ал.7 от ГПК е осъден „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда №6, представлявано от Д.К.К. и М.С., да заплати на Национално бюро за правна помощ сумата от 275,90лв., съразмерно с отхвърлената частта от иска.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____